

NOTE DE STUDIU

T I T

Schița cărții
J.Vernon McGee

Scriitor: Pavel

Data: 64-67 d.Hr. (vezi note 1 Tim.)

CONTRAST:

Deși se știi puține despre Tit și despre Timotei, se pare că exista un contrast între aceste două personalități. Se pare că Tit era un om mai puternic, atât din punct de vedere fizic, cât și spiritual. Pavel manifestă mai puțină preocupare pentru bunăstarea lui Tit decât a manifestat față de Timotei. Probabil că Tit era mai matur și avea o personalitate mai puternică.

Timotei era un iudeu circumcis de Pavel, dar Tit era neevreu și Pavel a refuzat să execute circumcizia în cazul lui. În Epistola către Galateni citim că Pavel l-a luat pe Tit cu el la Ierusalim și, pentru că era neevreu, Pavel nu a lăsat ca el să fie circumcis. Dar atunci când l-a luat pe Timotei cu el, acesta a fost circumcis pentru că mama lui era evreică și tatăl lui era grec (Fapte 16:1-3). Pavel l-a circumcis pe unul din cei doi tineri predicatori, dar a refuzat același procedeu pentru celălalt. Dacă vreți să extrageți o regulă de aici, iată cum sună aceasta: “Căci în Hristos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă” (Gal. 6:15).

BISERICA NOU-TESTAMENTALĂ:

În Epistola către Tit avem o imagine frumoasă a Bisericii din vremea Noului Testament în forma sa organizată în comunitate. Mulți spun astăzi că fac parte dintr-o biserică nou-testamentală. În această Epistolă avem unitatea de măsură prin care poate fi evaluată o afirmație de genul acesta. Conform acestei epistole, biserica ideală (1) are o organizare bine pusă la punct; (2) are o doctrină sănătoasă, corectă și (3) are o viață curată, gata de orice faptă bună. Aceasta este imaginea bisericii nou-testamentale pe care ne-o prezintă Epistola lui Pavel către Tit.

ÎNTOARCEREA LUI HRISTOS:

În cele dintâi epistole scrise de Pavel (1, 2 Tesaloniceni), întoarcerea lui Hristos este nădejdea vie prezentă pe fiecare pagină. Acest fapt i-a determinat pe unii criticii să afirme că Pavel a crezut în revenirea lui Hristos numai în anii tinereții pentru ca mai târziu, în anii maturității, să se răzgândească. Dar iată că aici, în Epistola către Tit, una din ultimele sale epistole, nădejdea binecuvântată domnește încă în sufletul acestui neobosit pionier al credinței. “Așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:13). Aceasta era nădejdea care ocupa camera de oaspeți din lăcașul inimii lui Pavel. Și așa a fost în tot timpul vieții lui, între momentul de pe drumul Damascului și continuând până pe Calea Apia.

SCHIȚA:

- I. **BISERICA ESTE O ORGANIZAȚIE** – cap. 1
 1. Introducere – v. 1-4
 2. O biserică organizată trebuie să aibă presbiteri ordinați care îndeplinesc anumite cerințe – v. 5-9
 3. Reputația proastă a cretanilor – v. 10-16

II. BISERICA TREBUIE SĂ ÎNVEȚE ȘI SĂ PREDICE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU – Cap. 2

1. Biserica trebuie să-i învețe pe oameni doctrina corectă – v. 1-10
2. Biserica trebuie să predice harul lui Dumnezeu – v. 11-15

III. BISERICA TREBUIE SĂ FACĂ LUCRĂRI BUNE – Cap. 3

1. Faptele bune sunt o dovadă a mântuirii – v. 1-7 (Lucrările Duhului Sfânt.)
2. Faptele bune sunt de folos pentru prezent și viitor – v. 8-15

COMENTARIU:

I. BISERICA ESTE O ORGANIZAȚIE – cap. 1

1. Introducere – v. 1-4

v. 1 În epistolele pastorale Pavel folosește o formulă neobișnuită de prezentare (vezi 1 și 2 Timotei). “Rob al lui Dumnezeu”; “apostol al lui Isus Hristos” este cel chemat de Domnul Însuși să fie apostol (vezi Galateni 1:1, 12).

“Potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu” – *credința* este adevărul întreg al Noului Testament, doctrina sau învățătura apostolilor (Fapte 2:42).

v. 2 “în nădejdea vieții veșnice” – odihna în această nădejde.

“Dumnezeu, care nu poate să mintă” – vezi Romani 3:4.

v. 3 “la vremea Lui” – la vremea hotărâtă de Dumnezeu. “Care mi-a fost încredințată” – Pavel pune o temelie solidă pentru autoritatea sa în timp ce-i dă lui Tit instrucțiuni cu privire la biserica locală.

v. 4 Tit este unul din fiii spirituali ai apostolului Pavel.

2. O biserică organizată trebuie să aibă presbiteri ordinați care îndeplinesc anumite cerințe – v. 5-9

v. 5 Pavel îl lăsase pe Tit în Creta să organizeze bisericile locale cu presbiteri sau bătrâni ca lideri spirituali. Bătrânii sau presbiterii sunt reprezentanți ai congregației (sunt mai mulți, nu numai unul). Ei au sarcina de supraveghetori spirituali ai bisericilor, dar sunt și învățători ai Cuvântului.

v. 6-9 Termenii de “bătrân”, respectiv “episcop” sunt sinonimi. Cuvântul “bătrân” (*presbuteros*) se referă la individ și ar trebui să fie o persoană matură și ca vârstă și ca nivel spiritual. Un “episcop” (*episkopos*) era un supraveghetor și făcea parte din conducerea bisericii. Prin urmare, acest cuvânt se referă la funcție. Dacă facem o comparație cu cerințele din 1 Tim. 3:1-7, vom găsi câteva adăugiri, dar și câteva omisiuni. Un episcop nu trebuie să fie încăpățânat, pentru că el este un slujitor al lui Dumnezeu și, în același timp, un reprezentant al membrilor congregației. El este în biserică pentru a descoperi și pentru a împlini voia lui Dumnezeu. Versetul 9 mai poate fi redat astfel: “ținându-se de Cuvântul adevărat, potrivit învățaturii, ca să fie capabil și să încurajeze în învățătura sănătoasă și să mustre pe cei care vorbesc împotriva”.

3. Reputația proastă a cretanilor – v.10-16

v. 11 “Ei buimăcesc familii întregi” sau “care răstoarnă case / familii întregi”.

v. 12 “Unul dintre ei” – aceasta este o referire la un poet cretan – Epimenides – care s-a născut în Creta în anul 659 î.Hr. A vorbi ca un cretan însemna a minți. Un alt poet cretan a spus: “Creta, care adăpostește sute de cetăți, nu poate nega faptul că este dedată minciunii”.

v. 13, 14 Din cauza acestui context general, Tit a fost nevoit să-i trateze cu severitate pe cretani pentru ca ei să nu se întoarcă de la adevăr la “basmе evreiești și porunci omenești”.

v. 15 Ceremoniile și ritualurile nu pot schimba inima rea a omului. Numai Cuvântul lui Dumnezeu poate schimba inima omului. Atunci abia este acceptat un ritual, o formă de închinare a omului înaintea lui Dumnezeu.

v. 16 Pavel spune că credința fără fapte este moartă.

II. BISERICA TREBUIE SĂ ÎNVEȚE ȘI SĂ PREDICE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU – Cap. 2

3. Biserica trebuie să-i **învețe pe oameni doctrina corectă** – v. 1-10

v. 1 Biserica locală trebuie să se facă remarcată prin predarea doctrinei sănătoase (Cuvântul lui Dumnezeu).

v. 2-5 Sfaturi pentru cei în vârstă. Bărbații în vârstă trebuie, printre altele, să fie sănătoși în credință. Femeile în vârstă trebuie să le învețe pe cele tinere lucruri bune. Datorită experienței lor, ele pot să le învețe pe cele tinere multe lucruri, cum ar fi “să-și iubească bărbații și copiii”, să fie ascultătoare și supuse soților lor (ceea ce înseamnă că le învață cum să răspundă la dragostea soțului).

v. 7 Tit trebuie să fie un exemplu în toate.

v. 9, 10 Acestea sunt instrucțiuni pentru cei aflați în slujba unui stăpân. Motivul pentru care robii trebuie să fie pe placul stăpânilor este acela de-a onora astfel învățătura lui Dumnezeu. Suntem pe placul lui Dumnezeu atunci când suntem pe placul celor față de care răspundem pentru lucrul nostru. “Ca să facă cinste” este literal “ca să împodobească”. Cuvântul grecesc este *kosmosin* din care derivă cuvântul “cosmetică”.

2. Biserica trebuie să **predice harul lui Dumnezeu** – 2:11-15

v. 11 Timpul trecut: harul lui Dumnezeu a apărut (epifanie). Acum două mii de ani, El a intrat în istoria omenească pentru a stabili o relație spațio-temporală cu omenirea. El a pătruns în cursul până atunci firesc pe care-l urma omenirea și a schimbat pentru totdeauna acest curs prin faptul că a murit și a înviat din morți. Acesta este harul lui Dumnezeu.

v. 12 Timpul prezent: aceasta este lucrarea de învățătură a lui Hristos care continuă prin Duhul Sfânt (vezi Ioan 16:12-15). Acesta este aspectul practic al sfințirii.

v. 13 Timpul viitor: “așteptând” – aici este vorba despre o așteptare continuă, o anticipare a ce va urma. Este o referire la răpire, la răscumpărarea trupurilor noastre. Aceasta desăvârșește mântuirea.

“Marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” – aceasta este o afirmare clară a divinității lui Isus Hristos.

v. 15 Tit este îndemnat să predice aceste lucruri cu autoritate.

III. BISERICA TREBUIE SĂ FACĂ LUCRĂRI BUNE – Cap. 3

(Pentru aceasta, trebuie să fie gata să facă orice lucru bun, să fie cei dintâi în fapte bune și să nu stea neroditori – v. 1, 8, 14.)

1. **Faptele bune** sunt o **dovadă a mântuirii** – v. 1-7 (*Lucrarea Duhului Sfânt în contrast cu viața de dinainte de întoarcerea la Dumnezeu.*)

v. 1 Membrii bisericii locale trebuie să respecte legea. Orice credincios trebuie să respecte legile țării în care trăiește. Dacă nu o face, vine în contradicție cu datoria sa și cu relația sa cu Dumnezeu.

v. 2 “Să nu vorbească de rău pe nimeni” – este vorba de lucruri rele, nedovedite, spuse despre cineva. Altfel, Pavel îi numește pe cei care au făcut în mod clar un lucru rău (vezi 2 Tim. 1:15; 2:17; 4:14).

v. 3 Așa sunt și așa trăiesc oamenii nemântuiți.

v. 4 Bunătatea și dragostea lui Dumnezeu au pregătit un Mântuitor pentru om (Ioan 3:16).

- v. 5 Faptele făcute în neprihănire nu-l mântuiesc pe păcătos pentru că el nu are astfel de fapte. “Toate faptele noastre bune sunt ca o haină mântuită”, spune Isaia.
“Pentru îndurarea Lui” – Dumnezeu nu ne mântuiește prin dragoste sau prin îndurare.

Dragostea a pus la dispoziția omului un Mântuitor care a plătit pentru păcatele noastre; acum Dumnezeu, care este bogat în îndurare, poate să mântuiască potrivit cu harul Său. El mântuiește prin har care este dragostea în acțiune (Efes. 2:4-9).

“Spălarea nașterii din nou” sau a renașterii – 1 Ioan 1:7; 2:2; 4:10).

v. 6 Mântuirea vine prin Hristos.

v. 7 Neprihănirea sau îndreptățirea noastră înaintea lui Dumnezeu vine prin Isus Hristos.

3. **Faptele bune sunt de folos** pentru prezent și pentru viitor – 3:8-15

v. 8 *Credincioșilor trebuie să li se amintească în mod constant să facă fapte bune pentru că este de folos.*

v. 9 Sunt și lucruri care trebuie evitate pentru că nu sunt de folos.

v. 10 De asemenea, trebuie evitați ereticii, cei care provoacă dezbinări prin învățături false și purtare nepotrivită.

v. 11 “De la sine fiind osândit” – adică se condamnă singur prin ceea ce a făcut.

v. 12, 13 Saluturi personale și îndemnuri.

v. 14 Cuvântul final se referă la faptele bune.

v. 15 Pavel își încheie scrisoarea cu o binecuvântare.